

La familia de la vida

Sazima

La família de l'avia Sàzima

Escritora i dibuixant: Lucía Galindo Marín

Editorial:

Hi havia una vegada, en un temps molt proper, una família de l'Àfrica que llavors per subsistir, i que va tenir una vivència que ara contare i que cap ésser humà havia de passar.

Aquesta gran família va recórrer un llarg camí en busca d'una vida millor i deixar enrere les desgràcies, el que ells no sabien era que encara els quedava una mala experiència per viure.

Tot va començar el dilluns 20 d'octubre del 2015, quan l'avi Bubu es va donar compte de que hi havia poca aigua al pou, llavors va manar al seu fill Tàsimo que anés a buscar al riu Tozuma que era el més proper i només trigaria uns dos dies en anar i tornar, però l'avi no podia

A
Col
Cura

assegurar que aguantarien amb l'aigua que els quedava en aquest temps, per això Tàrimo havia de donar-se pressa.

Van passar tres dies i... Tàrimo encara no hi havia arribat amb l'aigua, així que el seu germà Timo, pare de tres fills, dues filles i un nadó en camí, va dir que aniria a buscar-lo. Tota la família es va mostrar en contra, li van dir que no aniria sol, ja que possiblement haurien perdut un membre i que no volien més perduts. En Timo s'ho va rumiar molt, perquè no volia que a la seva família li passés res, però no va tenir més remei que acceptar.

Tota la família es va preparar per un llarg viatge, cadascú va fer la seva motilla, encara que fos petita i es van posar en marxa. L'avi Bubi que era el més savi de tots va dirigir a la tropa

cap al riu Tozuma, però va avisar que aquest camí era molt perillós i que ell un cop en marxa no tornaria ençà. Els nens espantats van dir que encara que no donés por per res del món es deixava tirat a cap membre de la família. L'avi Bubi els va mirar i es va quedar satisfet amb la seva resposta, ja avisats del perill es van posar en marxa.

Després de quasi bé un dia caminant, va començar a fer-se de nit i estaven buscant un bon lloc per dormir, de sobte es van topar amb l'animal més fortge d'Àfrica: el lleó. L'àvia Sazima va aturar a la família i els va assenyalar el lleó i només una vegada ho va provar amb un lleó petit i li va sortir malament.

El seu fill en Timo li va dir a la

A
Col
Cura

a la seva mare que no ho intentés un altre cop, però ella es va negar i li va dir que encara que perdés la vida en aquella acció, això permetria donar el temps suficient perquè la resta de la família passés corrents, i que l'únic que volia era que trobessin al seu fill i que la seva família estigués sana i salva. Sense escoltar cap opinió més, va anar cap al lleó i li va reptar a un cara a cara, el sense pensar-s'ho dues vegades va acceptar el reptat. Llavors l'àvia Sazima li va posar la mà davant dels ulls del lleó i aquest va obrir la boca i li va mossegar, en aquest moment mentre el lleó no li deixava anar la mà l'àvia es va impulsar amb el morro del lleó i es va posar a sobre seu, el lleó no sabia

que Jer i l'avia va treure amb l'altre mà un pols amb verú i mentre el lleó es resistia l'avia intentava treure la mà. Després de tres minuts de por, pànic, valentia, el lleó es va esfondrar, la mà de l'avia Sazima seguia a la seva boca. En aquest moment tota la família es va apropar corrents a preguntar-li que com es trobava, que si li feia mal alguna cosa i ella li va respondre que estava bé, però amb la mà adolorida de les queixalades. Tots van intentar treure-li la mà de la boca del lleó, però res de res, estava molt enganxada. Llavors l'avia Sazima els va dir que era millor que marxessin sense ella i va dir:

- Jo ja he viscut prou la vida, quedant-vos amb mi seria un gran error perquè us redreçaria i us

1
Col
Cura

posaria en perill. Potser podrien arribar més lleons
i venjar la mort del seu amic. Si us plau, mareu!
Lavors la més petita del grup li va dir a
la seva àvia:

-Àvia, jo no puc donar-te: aigua, ni or, tampoc
la vida, però el que sí que et puc donar és el meu
amor, el meu afecte cap a tu, la meua protecció,
la meua estima i jo no em moure d'aquí fins que
no vinguis amb nosaltres, entre tots aconseguirem
lleixar la teua mà de la boca del lleó. Som una
família!

L'àvia Szima commoguda per les seves paraules
es va posar a plorar.

Tota la seva família es va quedar sorpresa
per les seves paraules i un a un van anar dient, jo
tampoc em moure d'aquí si tu no vens amb nosaltres.
I així van quedar, van posar les seves mantos i van

per torns de vigilància, mentre els homes de la
tribu intentaven lliurar la mra de l'avia.
A l'endemà, la mra de l'avia era lliure
per l'esforç que havien fet, van continuar el
camí en busca d'en Tarimo. I quan van
arribar a prop del riu Toxuma van veure
que hi havia un home desmaiàt a la vora
del riu, er van apropar i l'alegria va ser
immensa quan van veure que era el seu estimat
germà, Jilt. tiet... i que havia caigut a causa
d'una insolació i amb una ferida al cap
produïda per unes urpes d'algun animal de
la zona. El van curar van esperar que es
recuperés i van començar el viatge de tornada
a casa.

I així és com acaba la història d'una
família solidària que no tenien res, però ho

N
Col
Cura

donava tot, perquè per ells el valor més
preciat era l'amor que sentien als uns
als altres, on ho donaven tot sense esperar
res a canvi, demostrant que eren una **GRAN**
FAMÍLIA UNIDA!!!

Gràcies

per llegir

o escoltar

la nostra història

Nom: Lucía Galindo Marín

Collegi: San Jaime

Curs: 6^è (2015-2016)

OTÉQUES
de L'HOSPITALET
La Florida

R. 1